

6. Przewidziane w ust. 1 i 2 uprawnienia przysługują odpowiednio również pracownikom zatrudnionym na podstawie mianowania lub wyboru.

Art. 17. Zakład pracy nie może dokonać wypowiedzenia umowy o pracę lub stosunku służbowego podczas urlopu pracownika, jak również w okresie usprawiedliwionej nieobecności pracownika w pracy, o ile nie upłynął jeszcze okres uprawniający zakład pracy do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Art. 18. Dekret niniejszy obowiązuje również w stosunkach pracy, w których pracodawcą jest osoba fizyczna zatrudniająca pracowników w gospodarstwie rolnym, w przedsiębiorstwie, w warsztacie rzemieślniczym, w biurze lub podobnym zakładzie pracy.

Art. 19. Tracą moc dotychczasowe przepisy w przedmiotach uregulowanych dekretem, a w szczególności:

- 1) art. 11 ust. 4 oraz art. 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19 i 20 przepisów z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę ro-

botników (Dz. U. Nr 35, poz. 324 z późniejszymi zmianami);
2) art. 28, 29, 31, 32, 33, 36, 37, 39, 40 i 41 przepisów z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę pracowników umysłowych (Dz. U. Nr 35, poz. 323 z późniejszymi zmianami).

Art. 20. 1. Rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia dokonane przed dniem wejścia w życie dekretu ocenia się według przepisów dotychczasowych; jednakże do rozwiązania umowy, którego nie dokonano przed tym dniem, stosuje się przepisy dekretu, chociażby okoliczności uzasadniające rozwiązanie nastąpiły przed tym dniem.

2. Przejęcie pracownika do innego zakładu pracy przed dniem wejścia w życie dekretu ocenia się dla zaliczania ciągłości pracy według przepisów dotychczasowych.

Art. 21. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki

Sekretarz Rady Państwa: M. Rybicki

12

DEKRET

z dnia 18 stycznia 1956 r.

o organizacji spraw kultury fizycznej.

W celu stworzenia najbardziej korzystnych warunków dla rozwoju i upowszechnienia kultury fizycznej i sportu stanowi się, co następuje:

Art. 1. Główny Komitet Kultury Fizycznej działa przy Radzie Ministrów i jest organem Rządu w zakresie kierowania sprawami kultury fizycznej i sportu.

Art. 2. 1. Do zadań Głównego Komitetu Kultury Fizycznej należy w szczególności:

- 1) ustalanie kierunku oraz sporządzanie planów rozwoju kultury fizycznej;
- 2) koordynowanie i kontrola wykonywania prac objętych planami (pkt 1);
- 3) ustalanie wytycznych do programów obowiązkowego wychowania fizycznego w szkołach i zakładach nauczania wszystkich typów oraz sprawowanie kontroli w tym zakresie;
- 4) ustalanie kierunku i opracowywanie planów szkolenia fachowych kadr dla potrzeb kultury fizycznej, kontrola wykonania planów oraz zarządzanie podległymi szkołami wychowania fizycznego i instytutami naukowymi kultury fizycznej;
- 5) wytyczanie kierunku działalności wszystkich organizacji sportowych, jej kontrola i nadzór nad działalnością finansową i gospodarczą organizacji sportowych;
- 6) budownictwo i konserwacja urządzeń sportowych oraz sprawy ich wykorzystania;
- 7) ustalanie potrzeb w zakresie produkcji i dystrybucji sprzętu sportowego oraz opracowywanie norm technicznych sprzętu sportowego;
- 8) koordynowanie działalności naukowo-badawczej w dziedzinie kultury fizycznej;
- 9) współdziałanie z instytucjami naukowymi, gospodarczymi i społecznymi w sprawach kultury fizycznej;
- 10) współpraca międzynarodowa w dziedzinie kultury fizycznej;
- 11) rozwijanie działalności propagandowej i wydawniczej w zakresie kultury fizycznej.

2. W sprawach wymienionych w ust. 1 Główny Komitet Kultury Fizycznej działa w porozumieniu z innymi organami administracji państwowej i instytucjami w granicach ich właściwości.

Art. 3. 1. Plany zajęć przedszkoli oraz obowiązkowe programy nauczania w ogólnokształcących szkołach podstawowych, licealnych, zawodowych i wyższych powinny obejmować wychowanie fizyczne.

2. Zakres i sposób nadzorowania wychowania fizycznego w szkołach i zakładach nauczania wszystkich typów określi Główny Komitet Kultury Fizycznej w porozumieniu z zainteresowanymi ministerstwami i centralnymi urzędami.

Art. 4. Przy związkach zawodowych, wśród ludności wiejskiej, w szkołach, w spółdzielczości pracy, w siłach zbrojnych i przy organach bezpieczeństwa publicznego działają zrzeszenia sportowe, zmierzające do realizacji zadań wychowania fizycznego na zasadach dobrowolności.

Art. 5. 1. Główny Komitet Kultury Fizycznej składa się z Przewodniczącego, zastępców Przewodniczącego i członków.

2. Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej powołuje i odwołuje Prezes Rady Ministrów.

3. Zastępców Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej oraz członków Komitetu powołuje i odwołuje Prezes Rady Ministrów na wniosek Przewodniczącego.

4. Przewodniczący, zastępcy Przewodniczącego oraz wyznaczeni przez Prezesa Rady Ministrów członkowie Głównego Komitetu Kultury Fizycznej tworzą Prezydium Komitetu.

Art. 6. 1. Organem doradczym i opiniodawczym Głównego Komitetu Kultury Fizycznej jest Rada Naukowo-Metodyczna Kultury Fizycznej.

2. Zakres działania, organizację i tryb funkcjonowania Rady określi statut nadany przez Prezesa Rady Ministrów.

Art. 7. 1. Zadania w dziedzinie kultury fizycznej i ruchu sportowego w zakresie terenowym wykonują komitety kultury fizycznej przy prezydiach rad narodowych: wojewódzkich (Rady Narodowej w m. st. Warszawie i m. Łodzi), powiatowych, miejskich w miastach stanowiących powiaty oraz dzielnicowych.

2. Zakres działania oraz skład i tryb powoływania komitetów kultury fizycznej przy prezydiach rad narodowych określi Prezes Rady Ministrów.

Art. 8. 1. Główny Komitet Kultury Fizycznej i komitety kultury fizycznej przy prezydiach rad narodowych wykonują swoje zadania przy społecznej współpracy działaczy w dziedzinie kultury fizycznej.

2. Przy Głównym Komitecie Kultury Fizycznej i komitetach kultury fizycznej przy prezydiach rad narodowych działać będą społeczne sekcje dla poszczególnych dziedzin sportu, utworzone spośród działaczy w dziedzinie kultury fizycznej. Skład, organizację i zakres działania społecznych sekcji określa regulaminy nadane przez Główny Komitet Kultury Fizycznej.

Art. 9. 1. W sprawach objętych właściwością Głównego Komitetu Kultury Fizycznej Przewodniczący Komitetu wydaje zarządzenia i instrukcje na podstawie obowiązujących przepisów.

2. Prezes Rady Ministrów może, o ile przepisy obowiązujące w dniu wejścia w życie dekretu przewidują wydawanie zarządzeń i instrukcji w tych sprawach przez Prezesa Rady Ministrów, upoważnić do ich wydawania Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej.

Art. 10. 1. Przewidziane w dekrete kompetencje Głównego Komitetu Kultury Fizycznej nie obejmują spraw wychowania fizycznego żołnierzy w jednostkach wojskowych.

2. Zakres i sposób wykonywania zadań Głównego Komitetu Kultury Fizycznej w stosunku do wojskowych klubów sportowych określi zarządzenie wydane przez Ministra Obrony Narodowej i Przewodniczącego Głównego Komitetu.

Art. 11. Tracą moc:

- 1) ustawa z dnia 30 grudnia 1949 r. o organizacji spraw kultury fizycznej i sportu (Dz. U. Nr 65, poz. 526);
- 2) art. 3 ust. 1 oraz dział II ustawy z dnia 25 lutego 1948 r. o powszechnym obowiązku przysposobienia zawodowego, wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego młodzieży oraz o organizacji spraw kultury fizycznej i sportu (Dz. U. Nr 12, poz. 90).

Art. 12. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki

Sekretarz Rady Państwa: M. Rybicki

13

DEKRET

z dnia 18 stycznia 1956 r.

o zmianie niektórych przepisów postępowania cywilnego.

Art. 1. W kodeksie postępowania cywilnego wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 11 pkt 3 otrzymuje brzmienie:
„3) majątkowe, w których wartość przedmiotu sporu przewyższa piętnaście tysięcy złotych, a jedną ze stron jest Skarb Państwa lub inny podmiot podlegający państwowemu arbitrażowi gospodarczemu. Jedną ze stron jest rolnicza spółdzielnia produkcyjna, należąca bez względu na wartość przedmiotu sporu do właściwości sądu powiatowego.”;

- 2) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Art. 15. W sprawach o prawo do świadczeń powtarzających się wartość przedmiotu sporu stanowi suma świadczeń za jeden rok, a jeżeli świadczenia trwają krócej niż rok — za cały czas ich trwania.”;

- 3) art. 333 — 340 otrzymują brzmienie:

„Art. 333. § 1. Wyrok wydany będzie po niejawnym naradzie sędziów. Narada obejmuje dyskusję oraz głosowanie nad mającym zapasć orzeczeniem sądu.

§ 2. Przewodniczący zbiera głosy sędziów według ich starszeństwa poczynając od najmłodszego, sam zaś głosuje ostatni. Wyrok zapada większością głosów; w braku większości przeważa zdanie przewodniczącego. Sędzia, który przy głosowaniu nie zgodził się z większością, może złożyć swoje zdanie odrębne z uzasadnieniem.

§ 3. Sentencję wyroku podpisują wszyscy sędziowie.

Art. 334. Sentencja wyroku powinna zawierać wymienienie sądu, nazwiska sędziów, protokolanta i prokuratora, jeżeli brał udział w sprawie, datę i miejsce rozpoznania sprawy i wydania wyroku, wymienienie stron i oznaczenie

przedmiotu sprawy oraz rozstrzygnięcie sądu o żądaniach stron.

Art. 335. § 1. Przewodniczący ogłasza sporządzoną na piśmie sentencję wyroku publicznie przez jej odczytanie. Nieobecność stron nie wstrzymuje ogłoszenia sentencji wyroku. Po ogłoszeniu sentencji przewodniczący podaje ustnie zasadnicze powody rozstrzygnięcia sprawy.

2. W sprawie zawilej sąd może odroczyć ogłoszenie sentencji wyroku na czas do tygodnia. O dacie ogłoszenia sentencji wyroku należy ogłosić publicznie niezwłocznie po zamknięciu rozprawy.

§ 3. Stronie działającej bez adwokata przewodniczący udzieli wskazówek co do czynności procesowych, a w szczególności co do terminu złożenia środka odwoławczego.

Art. 336. § 1. Wyrok z uzasadnieniem sporządza się z urzędu tylko w sprawach, w których jedną ze stron jest Skarb Państwa lub inny podmiot podlegający państwowemu arbitrażowi gospodarczemu albo rolnicza spółdzielnia produkcyjna lub prokurator. W innych sprawach wyrok z uzasadnieniem sporządza się tylko na żądanie strony zgłoszone w terminie siedmiodniowym od dnia ogłoszenia sentencji wyroku.

§ 2. Wyrok z uzasadnieniem ponad to, co obejmuje sentencja, zawiera powody rozstrzygnięcia, a mianowicie ustalenie jego podstawy faktycznej przez wskazanie faktów, które sąd uznał za udowodnione, i dowodów, na jakich się oparł, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Art. 337. § 1. Sporządzenie wyroku z uzasadnieniem w sprawach, w których wyrok z uzasadnieniem sporządza się